

NADA DRUŠKOVIČ, pedagoginja

predstavitve primera dobre prakse 9. Slovenski kongres prostovoljstva, Murska Sobota 6. 12. 2013

IN KAKO NAŠ PROGRAM ŽIVI?

Na slikah, ki jih lahko spremljate, vidite mlade in starejše, povezane v celoto, kjer vsak po svoje zadovoljuje svoje potrebe, mešajo se občutki potrebnosti pomoči, veselja, da zmorem narediti tisto, kar sam zase ne bi zmožel, občutki bojazni, ali bo pogovor stekel spontano, ali bom po uri druženja šel v svoj prostor bogatejši.

Ko sestavljam skupino prostovoljcev, nimam težav. Vključujejo se uspešnejši in manj uspešni devetošolci, vsak novi že premore določene informacije, kako je živela skupina leto ali dve pred njim. Vsakemu, ki se prijavi, starši z veseljem podpišejo soglasje. Nekateri starši nas srečajo v domu, so tam zaposleni ali le na obisku pri stanovalcih doma. Osebnostno mi izrazijo zadovoljstvo, ker je njihov otrok vključen v humanitarno dejavnost. Kako ne bi bili zadovoljni, saj jim njihovi otroci doma pripovedujejo zgodbe in življenje starejših, svoja doživljanja o družabnih najrazličnejših aktivnostih.

Ko gledam slike, se spominjam, kako nas ljudje v okolju z veseljem pozdravijo, ko nas srečajo na sprehodih, kako nimamo težav na terenu, ko hočemo pogledati cvetje, ko si zaželimo sladole, tudi, ko v veliki koloni prečkamo cesto... itd.

In med mladimi, ki so bili vključeni, je kasneje precej učencev izbralo program medicinska sestra, srednji zdravstvenik, mnogi ostanejo prostovoljci v srednjih šolah. Prepričana sem, da večina udeležencev PSD nima v prihodnosti več težav pri vzpostavljanju spontanega kontakta s starejšo generacijo. Po evalvacijski anketi smo vedno znova prepričani, da je program zanimiv, da daje pozitivne rezultate, ki vlivajo upanje, da mladim nikoli ne bo vseeno, kaj se s starejšimi dogaja.

Osnovne šole razvijajo odlično prakso v smislu povezovanja s starejšimi tudi za skupino otrok, ki so dokazano nadarjeni, pa smo jim v preteklosti posvečali manj pozornosti. Že reči, da je nekdo nadarjen, je bilo sporno, saj smo se bali, da bodo učenci s tem razvijali občutek, da so več vredni. Kakšna zmotna. Dejstvo je, da imajo nekateri razvite določene sposobnosti bistveno bolj kot drugi. Problem pa je, če ostajajo zaverovani vase, izolirani od drugih. Tem učencem je še kako potrebno, da jim ponudimo možnosti, kjer razvijajo občutek vživljanja v drugega, tako ob samem učenju zorijo tudi v medčloveških odnosih. Na naši šoli jih seveda vključujemo, pričakujemo od njih, da sodelujejo v kulturnih programih, zapišejo svoja doživljanja, ki jih objavljamo v lokalnih časopisih..

Razvijajo občutke empatije in sočutja.

Skupne aktivnosti v domu kažejo na to, da se učenci Osnovne šole Poljčane radi družijo s stanovalci doma. Marsikdo v domu pove, da je presenečen, ko ga kdo od naših bivših

osnovnošolcev rad pozdravi v dnevih, ko se slučajno srečajo, pa naj bo to v domu ali zunaj njega.

Druženje s stanovalci doma vedno zbudi v učencih globoke doživljanje. Trdim, da tisti, ki se v šoli vedejo manj prilagojeno, se v domu počutijo sprejete, in njihovo vedenje se pokaže vzorno. Z veseljem to sporočam tudi učiteljem na šoli, ki ocenjujejo naše sodelovanje kot nekaj izredno dragocenega.

Strnila bom misli z besedami prostovoljke Alje, ki je tako zapisala:

Tudi sama sem prostovoljka tega krožka. V veselje mi je, da lahko že samo z nasmehom ali prijaznim pozdravom razveselim sočloveka. Prav zaradi razloga, da nasmeh, ki mi je vrnjen, razveseli tudi mene, sem se zavedla, da je prostovoljstvo zame pomembna oz. nenadomestljiva vrednota.